

CAGED

GEVANGEN

CLARISSA WILD

Copyright © 2021 Clarissa Wild
ISBN: 9789403636917
Vertaald met DeepL
Originele Titel: Caged

© 2021 Clarissa Wild

Dit is een fictief werk. Namen, personages, plaatsen en incidenten zijn ofwel het product van de fantasie van de auteur of worden fictief gebruikt. Elke gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen, plaatsen, organisaties of personen, levend of dood, berust op louter toeval. Alle personages in dit boek zijn achttien jaar of ouder.

Dit eBook is gelicenseerd voor uw persoonlijk genot. Dit eBook mag niet worden doorverkocht of weggegeven aan andere mensen. Als u dit boek met iemand anders wilt delen, koop dan een extra exemplaar voor elke ontvanger. Als u dit boek leest en u heeft het niet gekocht, of het is niet gekocht voor uw eigen gebruik, ga dan terug naar de winkelier en koop uw eigen exemplaar. Dank u voor het respecteren van het harde werk van deze auteur.

PROLOOG

CAGE

Mijn duim strijkt over het spiegelende beeld van een meisje met haar zo wit dat het een man als ik zou kunnen verblinden. Likkend aan mijn lippen staar ik naar haar tere gestalte in de witte jurk, haar zachte houding als ze leunt tegen de groene bomen om haar heen, en de manier waarop ze weemoedig staart naar de blauwe bol boven haar hoofd. Eén moment is genoeg om haar schoonheid vast te leggen. En ik weet dat ik nog een heel leven heb om het te ontdekken.

Ik glimlach en buig mijn hoofd. ‘Haar.’

Dat is alles wat nodig is. Dat ene woord... en ze wordt van mij.

Ik kan niet stoppen met naar haar ogen te staren. Die zielverpletterende blauwe ogen lijken zo puur. Zo kwetsbaar. In tegenstelling tot mij.

Maar als het beeld uit mijn handen wordt gerukt, is mijn glimlach onmiddellijk verdwenen. Ik draai mijn hoofd en zie hoe

hij de foto's één voor één van het glas haalt, tot er niets anders overblijft dan de grijze steenmassa erachter. Geen leven. Geen groen. Geen blauw. Niets.

Ik zucht hardop.

Een hand raakt mijn schouder, knijpt. 'Maak je geen zorgen... Je zult binnenkort meer zien dan alleen een foto.'

De hand verdwijnt, en ik ben weer alleen in mijn koude, donkere ruimte.

Maar één ding is veranderd.

Ik.

EÉN

Ella

De geur van versgebakken brood dringt mijn neus binnen en vervult me met vreugde. Ik wijs naar het brood dat ik wil en glimlach.

‘Die?’ vraagt de bakker.

Ik knik, en hij pakt het van de plank, wikkelt het in papier en legt het dan op de toonbank. Ik heb het geld al klaar om te betalen, dus leg ik het naast het brood. Hij veegt het eraf en stopt het in de kassa.

‘Dank u zeer,’ zegt hij. ‘Geniet ervan!’

Ik glimlach nog eens terwijl ik het brood oppak en in mijn tas stop. Zwaaiend verlaat ik de winkel en trotseer opnieuw het zonlicht. Ik hou ervan hoe de warmte over mijn huid straalt, hoe het me zin geeft om mijn ogen te sluiten en diep adem te halen. De zomer is de tijd dat ik tot leven kom.

Op de terugweg naar huis, maak ik een omweg door het park

en pluk alle bloemen die ik mooi vind. Rood, roze, geel, zoveel kleuren als ik kan verzamelen. Hun aroma's zweven door de lucht met elk zomers briesje, en ik vind het heerlijk om het allemaal in me op te nemen. Als een moment bevroren in de tijd, waar alles precies is zoals het moet zijn.

Onaangeroerd.

Perfect.

In tegenstelling tot mij.

Twaalf jaar geleden

Ik pak twee stenen en stop er een in Suzie's hand. 'Ga jij maar eerst.'

'Nee. Waarom moet ik eerst gaan? Je weet dat ik hier niet goed in ben,' zeurt ze, terwijl ze een pruillip trekt. 'Waarom kunnen we het niet gewoon op mijn manier doen?'

'Omdat we dat gisteren al gedaan hebben. Nu doen we het *op mijn manier*,' zeg ik fronsend. 'Nou kom op. Gooi het.'

Ze zucht, dus ik wrijf over haar rug. 'Je kunt dit doen. Gooi hem gewoon zo.' Ik buig mijn arm en gooi de steen naar de vijver, en hij glijdt als een insect over het water tot hij zinkt.

'Wow, dat is ver!' roept Suzie, haar gezicht vol verbazing. 'Maar wacht... Ik zou toch eerst gaan?'

Ik haal mijn schouders op. 'We speelden nog niet voor het echt. Maar nu wel. Kom op. Gooi de steen.'

Haar gezicht gaat omhoog met een glimlach. 'Oké, ik zal het proberen.'

Ik knik een paar keer, wat haar glimlach alleen maar groter maakt. Ik moedig haar aan. 'Toe dan!'

Ze richt en gooit dan zo hard als ze kan, maar de steen zinkt onmiddellijk naar de bodem op enkele meters van waar wij staan.

‘Aw ...’ mompelt ze chagrijnig.

Ik klap in mijn handen. ‘Mijn beurt.’

Ik raap een andere steen van de grond en doe het net zo als eerder, en hij klettert verder over het water dan Suzie's steen deed.

Ze legt haar handen op haar zij. ‘Goed, jij hebt gewonnen.’

‘Yay!’ Ik spring op en neer. ‘Ik mag nu de prinses zijn.’

‘Maar we doen het morgen *op mijn* manier,’ zegt ze, grimassend. ‘Steen, papier, schaar.’

‘Maar dat is gewoon saai,’ antwoord ik.

‘Nee, dat is het niet!’ zegt ze. ‘Ik doe het de hele tijd met Bobby. Hij zegt ook dat het veel leuker is.’

‘Wat kan mij Bobby nou schelen? Bobby is een jongen, ik ben je zus. Groot verschil.’

‘Dus?’

‘Dus ik bepaal wat er beter is. En dit werkt als je het maar oefent.’ Ik pak een andere steen en hou die voor haar. ‘Als je beter wilt worden, kan ik het je leren.’

‘Echt waar?’ vraagt ze, terwijl ze het aanneemt en in haar zak stopt.

‘Ja, natuurlijk. Daar zijn zussen voor, toch?’ Ik grijns, en ze omhelst me. ‘Goed dan. Kom, dan gaan we spelen,’ zeg ik, terwijl ik me losruk uit haar armen.

Terwijl ik naar de boom ren, komt Suzie achter me aan, en ik kijk over mijn schouder en giechel. ‘Je kan me niet pakken!’

‘Jawel!’ roept ze terug.

‘Nee!’ Ik sla de boomstam net voordat zij het doet. ‘Ik win!’

‘Fijn,’ snauwt ze terwijl ik de gammele ladder opklim naar het geïmproviseerde boomhuis. Het is niet meer dan een stel houten planken tussen de stam en wat gordijnen die aan de takken

hangen, maar het is nu mijn huis.

‘Hier!’ zeg ik terwijl ik de kleren oppak die ik van thuis heb meegebracht en naar haar toe gooi. ‘Trek dit aan!’

‘Waarom?’

‘Omdat jij de prins bent, natuurlijk,’ zeg ik met een verwaand gezicht. ‘Waarom anders?’

Ze rolt met haar ogen, maar doet het toch terwijl ik de roze jurk aantrek die ik heb meegebracht. Mama weet niet dat ik ze uit de verkleedkist heb gehaald, maar ze zal het niet merken. Ik breng ze zonder schrammetje mee naar huis, en als er vlekken op zitten, was ik ze er zelf wel uit. Ik ben een grote meid.

Ik duw mijn jurk naar beneden en draai een paar rondjes. Het ziet er zo mooi uit.

‘Al klaar?’ roep ik naar beneden terwijl ik wacht tot mijn prins me komt redden.

Maar als ik over de rand van het boomhuis gluur, is er niemand.

Suzie is weg.

‘Suzie?’ Roep ik.

Het is stil. Te stil.

Ik vraag me af waar ze heen is.

Ik stap naar de andere kant van het boomhuis en kijk daar naar beneden. Ze staat bij de weg, op een paar passen afstand van de bomen ... en ze praat met een man.

Een man die ik nog nooit gezien heb.

Een lange... nee, een grote kerel met een baard en eng uitziende littekens. Zijn gezicht lijkt steeds donkerder te worden terwijl hij praat met mijn zusje.

Ik vraag me af wat ze zeggen. Ik denk dat het iets is wat ik ook moet horen.

Ik probeer naar hun gesprek te luisteren van waar ik me bevind, maar ik hoor bijna niets. Behalve een paar woorden...

‘Wil je mijn vriend zijn?’ vraagt de vreemdeling.

‘Tuurlijk,’ zegt Suzie.

Ze blijft met hem praten, ook al zei Mama dat we niet met vreemden mochten praten. Is ze dat vergeten? Of kan het haar niets schelen? Hoe dan ook, ik ben bezorgd, dus ik begin de ladder af te klimmen.

‘Ella?’ Het is Suzie, en ze klinkt alsof ze in moeilijkheden zit.

‘Wie is dat?’ roep ik, maar ze antwoordt niet, en ik kan haar niet meer zien omdat de bomen mijn zicht blokkeren.

Maar ik kan haar duidelijk horen schreeuwen.

Ik spring onmiddellijk de laatste paar treden af en ren naar haar toe. De man heeft haar hand gepakt en sleept haar naar een auto.

‘Ella!’ schreeuwt ze als hij haar naar binnen duwt en de deur sluit.

‘Neel!’ Ik schreeuw, mijn longen kunnen nauwelijks de kracht van mijn stem aan.

De man stapt in de auto, en voor ik bij haar kan komen, rijdt hij weg.

Binnen een seconde heb ik mijn fiets gepakt en ben erop gesprongen om achter ze aan te racen. Het maakt me niet uit dat ik een roze jurk draag of dat ik tranen met tuiten huil. Ik moet bij haar zien te komen. Ik heb Mama beloofd dat ik op haar zou passen. Ik heb Mama beloofd dat ik haar mee naar huis zou nemen. Ik moet wel.

Ik moet Suzie naar huis brengen.

De auto rijdt vlak voor me, maar ik kan hem niet inhalen, hoe hard ik ook op de pedalen trap. Ik ben buiten adem, ik heb geen energie meer, maar ik geef niet op. Maar hoe langer het duurt, hoe meer ik achterop raak.

Ik kan het niet bijhouden.

De auto verdwijnt, maar ik ga door. Blijf fietsen. Ik ga voor

altijd door als het moet. Omdat ik haar terug moet halen. Ik krijg Suzie terug. Koste wat het kost.

Het is bijna zonsondergang, en ik zou nu thuis moeten zijn, maar ik kan niet terug. Niet zonder mijn zus. Mijn moeder zou me vermoorden. Ik heb het beloofd. Ik heb het beloofd.

Tranen lopen over mijn wangen als ik de enige weg volg die de auto had kunnen gaan.

En dan uit het niets, verschijnt het.

Mijn hart slaat over, en een hoopvolle uitbarsting van energie doet me harder fietsen om bij de auto te komen. Hij staat aan de kant van de weg, vlak bij het bos waarvan mijn moeder zei dat ik er niet heen mocht omdat het veel te groot was en we er konden verdwalen.

Maar mijn zus terug krijgen is belangrijker dan regels.

Dus dump ik de fiets tussen de gevallen bladeren op de grond en zet het op een lopen. Door het bos volg ik het spoor. Sporen in de aarde en bladeren laten me zien waar ze heen zijn gegaan. Het kan niet ver zijn.

De zoute tranen op mijn gezicht zijn opgedroogd, en vastberadenheid heeft hun plaats ingenomen. Ik blijf gaan en gaan zonder te weten waar ik ben, maar zolang ik Suzie vind, komt het goed. Het komt goed met ons.

Dikke takken duwen me terug, maar ik stop niet met waden door de duisternis van het bos. Ik stop voor niets. Niet voor de pijn die ik in mijn benen voel. Niet voor de monsters die in het donker op de loer kunnen liggen.

Behalve voor een klif... recht voor mijn voeten.

Ik kan nauwelijks op tijd stoppen voordat ik val.

Dat is wanneer ik het zie.

Een lichaam lag daar op de koude, modderige grond. Haar verward met twijgjes, gezicht bebloed en verwrongen.

Het is Suzie.

Ik schreeuw, maar het geluid verdwijnt in een zee van bomen die mijn stem weerkaatsen.

‘Het spijt me.’

Een stem doet me mijn hoofd draaien in de richting waar het vandaan komt, net achter een boom niet ver van Suzie.

‘Ik wilde alleen maar iemand om mee te praten,’ voegt hij eraan toe.

Het is hem. De man die Suzie meenam.

Hij draait zich snel om en rent, verdwijnt in het bos.

Zonder na te denken glijd ik van de helling van de klif, voorzichtig om niet te vallen terwijl ik me naar haar toe haast. Ik sla mijn armen om haar heen en schud haar door elkaar, maar ze reageert niet.

‘Suzie?’ Ik roep haar naam misschien drie, vier... vijftien keer.

Niets wat ik zeg of doe bereikt haar.

Hoe vaak ik haar ook duw, hoe veel tranen ik ook over mijn wangen rol, hoe vaak ik ook schreeuw - niets zal haar terugbrengen.

Hoe meer ik huil, hoe minder mijn stem wordt gehoord. En ook al probeer ik het, het geluid van mijn stem blijft vervagen tot er niets meer over is.

Niets.

Suzie is weg en mijn stem ook.

Ze schreeuwde mijn naam, en ik was er niet op tijd bij. Ze verloor haar stem omdat ik weigerde de mijne te gebruiken. En nu is het allemaal weg.

Ze is *weg*.

Maar ik beloofde Mama ... Ik *beloofde*.

En nu zal ik haar nooit meer thuis brengen.

TWEE

Ella

Nu

Als ik genoeg bloemen heb verzameld, slenter ik door de straten tot ik bij het kerkhof aankom. Ik open het met ijzer beklede hek, het luide gepiep is een groot verschil met de stilte die voor me ligt. Terwijl ik over het kiezelpad loop, merk ik dat ik niet alleen ben, maar dat is niet erg. Iedereen hier heeft iemand verloren die hem dierbaar was, en geen enkele ziel zou durven zeggen dat ze hem niet missen.

Ik ook.

Ik leg mijn hand op de koude steen voor het graf en zeg een gebed. Soms praat ik zelfs tegen haar in mijn hoofd.

Ik bracht je deze bloemen.

Ik leg ze op het graf.

Ik weet dat je ze altijd graag steelt uit het park, dus ik dacht ze voor jou te plukken in plaats van een boeket te kopen. Gaat het goed met je hier?

Behandelen ze je goed in het hiernamaals? Ik hoop dat je me niet te veel mist. Ik beloof dat ik niet lang wegblijf. Maar ik kom pas als het mijn tijd is. Ik weet dat je zou willen dat ik geniet van het leven dat ik hier heb. Het is gewoon moeilijk, weet je? Natuurlijk, weet je het... jij hebt het geleefd.

Ik zucht en bijt op mijn lip.

Twaalf lange jaren. En nog steeds is er niets veranderd.

De wereld draait nog steeds om de zon. Mensen leven hun leven, zich niet bewust van de pijn van anderen. En ik? Ik zit nog steeds vast in diezelfde herinnering... nog steeds niet in staat om verder te gaan.

Ik draai me om en verlaat het kerkhof, vastbesloten om er niet te lang te blijven, anders zou ik er misschien wel de hele dag doorbrengen. Ik moet dit uit mijn hoofd zetten. Ik moet mijn gelukkige plek weer vinden.

Ik draai de hoek om, steek de brug over de rivier over en stop in het midden. Ik pak mijn brood, trek er een paar stukken af en gooi ze in het water. De eenden en meeuwen komen snel bijeen om ze op te peuzelen, vechtend om elk stukje alsof het het enige voedsel is dat ze in een week hebben gekregen. Maar ze zijn zo vet als maar kan, dus dat kan het niet zijn. Ze zijn zo gewend aan mensen dat ze me zowat volgen om meer van dat brood te krijgen, en ik moet er om lachen. Vooral wanneer een van de eenden aan mijn jurk knabbelt.

Ik probeer hem weg te jagen, maar het lukt niet. Als ik draai zie ik een auto met getinte ramen op de weg aan het eind van de brug. Een man op de bestuurdersstoel heeft zijn raampje omlaag gedraaid en kijkt me aan.

Een rilling loopt over mijn rug.

Ik weet niet waarom, maar als hij seconden later weggrijdt, heb ik het gevoel dat ik eindelijk weer kan ademen.

Tot op de dag van vandaag, maakt elk incident me bang. Maakt dat ik wil schreeuwen met de stem die ik lang geleden

verloren heb.

Ik doe alles om de terreur te stoppen, dus begin ik te lopen. Zelfs met al die eenden achter me aan, blijf ik lopen. Een van de eenden klampt zich weer vast aan mijn jurk. Ik trek hem terug en gooi nog een stuk brood achter me aan. Ze zijn zo druk en afgeleid dat ik het op een lopen kan zetten.

Ik ben helemaal buiten adem als ik thuis kom. Ik kan niet geloven dat ik me weer zo druk heb gemaakt over een auto. Het was leuk om de dieren te voeren, dat wel.

Ik trek mijn jas uit en leg het brood weg, dan zet ik een kop water in de magnetron en warm het op. Nadat ik een kop hete thee heb gezet, ga ik op de bank zitten en pak mijn Kindle. Ik hou van lezen ... en ik hou van thee. Het is vreemd, want de meeste mensen die ik ken drinken geen thee, maar ik ben er gek op. Maar ja, ik ben niet zoals de meeste mensen.

Ik hou van stilte. Ik hou van de sereniteit die het brengt. Stilte is wanneer de wereld nog steeds draait, en alles in orde is. Stilte is waar ik aan gewend ben. Het is alles wat ik ken sinds...

Ik krijg al de kriebels als ik er aan denk.

Ik staar naar de klok en naar de foto's in mijn boekenkast. Ze zijn zo uniek en gedetailleerd. Ik kan niet stoppen er af en toe naar te kijken. Ik heb ze zelf gemaakt. Papa zegt altijd dat het goed is om trots op jezelf te zijn, ook al is het iets kleins.

Ik glimlach in mezelf, denkend aan hoe blij hij was toen ik deze hobby oppakte, zoals hij het noemt.

Voor mij is het mijn werk. Ik verkoop deze foto's aan kranten en tijdschriften, wie er maar voor wil betalen. Ze zijn mijn brood en boter. Ik kan er van leven, dus het is meer dan alleen een hobby. Ook al word ik er niet rijk van, het is iets wat ik kan doen. Iets waarvoor ik niet met mensen hoeft te praten. Iets waardoor ik me minder buitenaards voel.

Nippend aan mijn thee, geniet ik van de dag tot het tijd is om

te koken. Maar net als ik wil opstaan, hoor ik het slot van mijn voordeur rammelen. Seconden later komt Bobby, of Bo zoals hij zichzelf tegenwoordig noemt, binnenstormen met een papieren zak vol boodschappen.

‘Hoi, Ella!’ Hij is altijd zo levendig, het verbaast me.

Ik zwaai.

‘Voel je je goed vandaag?’

Ik knik.

‘Sorry voor de plotselinge binnenkomst. Ik wilde je verrassen door voor je te koken. Is dat goed?’

Bo is lief, dat moet ik hem nageven, ook al stormde hij net mijn huis binnen.

Hij doet dat van tijd tot tijd om me te controleren, denk ik.

Sinds mijn zus weg is, houdt hij me in de gaten. Het is alsof hij zich verantwoordelijk voelt voor mij, op een bepaalde manier, wat schattig is.

‘Ik heb hier wat verse groenten die we kunnen snijden,’ zegt hij, terwijl hij de papieren zak op het aanrecht zet.

Hij hoefde dat niet allemaal te kopen, maar ik kan ook geen nee zeggen tegen een stevige maaltijd, vooral als hij die kookt. Zijn gerechten smaken veel beter dan de mijne.

‘Macaroni met kaas, maar met groenten?’ vraagt hij, zich omdraaiend om naar me te knipogen.

Ik knik, glimlachend.

‘Ik wist dat je het fantastisch zou vinden.’ Hij wijst naar mij en lacht. ‘Een mac en kaas, komt er zo aan.’

Hij is te lief voor zijn eigen bestwil. Hij zorgt altijd voor iedereen. Ik kan me niet herinneren dat hij anders was, tenminste niet tegen mij.

Andere mensen zeggen soms dat hij een vreemde vogel is omdat hij zo verlegen is en niet veel vrienden heeft. Maar dat vind ik niet erg. Ik ben hetzelfde, dus ik denk dat dat ons

standaard vrienden maakt.

Ik glimlach in mezelf, terwijl ik hem zie zwoegen in mijn keuken. Hij is zo'n lieve ziel, ondanks dat hij zo afgesloten is van de buitenwereld. Hij verbergt zijn pijn en verdriet onder dikke lagen nep geluk. Iedereen kan dat zien. Maar ik zal hem er niet om veroordelen. Ik heb tenslotte mijn eigen bagage om mee om te gaan.

Als het eten klaar is, eten we het samen op terwijl we televisie kijken. Dan doen we de afwas en spelen een bordspel. Hij praat niet veel, maar zo heb ik het graag. We houden allebei van de stilte.

Ik geniet gewoon van de tijd die ik met hem heb zonder me veroordeeld te voelen. Als we samen zijn, concentreren we ons op de goede dingen in het leven. En dat maakt me gelukkig... al is het maar voor even.

Een paar uur later is de dag al voorbij, en Bo is terug naar huis gegaan.

In bed lig ik wakker en staar naar het plafond, me afvragend of mijn eenvoudige leven ooit nog iets anders zal zijn dan saai. Of ik ooit nog iets anders aankan.

Want als ik me omdraai in mijn bed en me opkrul in die comfortabele houding, voel ik nog steeds mijn hart uit mijn borst bonzen. De verlammeende angst die me zo lang heeft achtervolgd, houdt me nog elke dag van mijn leven in een ijzeren greep.

En er is geen manier om te ontsnappen.

Geen andere manier ... dan slapen.

Ik word wakker van iets wat mijn gezicht bedekt. Een ziekelijk zoete geur dringt mijn neusgaten binnen als ik ademhaal, maar het maakt dat ik wil overgeven. Mijn ogen spatten open.

Een man staat op enkele centimeters van mij.
Zijn hand bedekt mijn gezicht. Een vochtige doek tussen ons
in.

Mijn ogen dwalen door de kamer, op zoek naar een voorwerp
dat ik kan gebruiken om zijn gezicht in te slaan, maar hij houdt
me vast met zijn andere hand. Ik ben verlamd door zowel mijn
angst als zijn controle. En hoe meer ik tegenstribbel, hoe
moeilijker het wordt om adem te halen.

Om te gaan.

Om te zien.

Ik ben zwak, zo zwak en moe, maar ik wil mijn ogen niet
sluiten.

Wat doet hij me aan? Wie is hij? Waarom is hij hier? Hoe is
hij binnen geraakt?

Ik wil mijn mond openen en schreeuwen, maar als ik het doe,
komt er niets uit.

Zijn stem is alles wat ik hoor... fluisterend tegen mij als een
slang net voordat ik vervaag.

‘Shhh, het zal allemaal snel voorbij zijn.’

Als ik weer bijkom, is het eerste wat ik voel een bulderende
hoofdpijn. Mijn longen branden als ik door mijn mond adem.
Een metaalsmaak ligt op mijn tong, en ik slik om het weg te laten
gaan, maar het blijft hangen. Alles doet pijn. Mijn hoofd. Mijn
mond. Alsof ik een paar klappen heb gehad, maar ik kan me er
niets van herinneren.

En als ik mijn ogen open, ben ik nog steeds zo duizelig, ik
kan nauwelijks iets onderscheiden.

Het is zo donker als de nacht. Geen enkel licht omringt me,
behalve dat aan het uiteinde van de kamer.

De kamer... zonder ramen.

Geen planten.

Geen zonlicht.

Niets.

Alles wat ik kan zien is een grijze betonnen muur om me heen.

Ik probeer op te staan, maar mijn voeten voelen niet alsof ze van mij zijn, en ik heb moeite om ergens te komen. Maar ik geef het niet op. Ik blijf over de vloer kruipen, in de hoop dat ik bij het licht kom, zodat ik kan zien waar ik ben.

Maar ik kan het niet.

Niet omdat mijn spieren het opgeven.

Maar omdat ik het fysiek, letterlijk niet kan.

Tussen mij en het licht... is glas.

Ik draai me om, op zoek naar een manier om het te omzeilen, maar er is geen barst. Geen enkele in al het glas rondom mij. Zelfs niet aan de bovenkant als ik op mijn tenen probeer te staan. Niets... dan glas.

Een kooi.

Mijn hart stopt met kloppen.

De paniek komt weer naar boven, borrelt naar de oppervlakte.

Ik open mijn mond en schreeuw, maar er komt geen geluid uit, behalve een zwakke zucht.

Net als altijd. Mijn stem is me lang geleden ontnomen. En ik weet dat hoe hard ik ook probeer, niemand me zal horen.

Waar ben ik? Wie was die man? Waar heeft hij me heen gebracht en waarom?

Met mijn rug tegen de glazen ruiten, zak ik op de grond.

Ik kan nog nauwelijks mijn omgeving zien of mijn eigen huid voelen. Ik ben verdoofd door de drug die hij me gaf en verdoofd door de schok.

Maar ik huil nog steeds niet. Ik sluit mijn mond en stop met ademen. Ik stop met bewegen. Als een rots, blijf ik zitten en doe alsof ik er niet ben.

Waarom?

Omdat iets aan de andere kant van de kamer, niet ver van mij, nog steeds mijn aandacht trekt.

Iets loert in het donker achter het glas.

Ik ben niet alleen.

DRIE

CAGE

Daar is ze. In levende lijve.

Het meisje van de foto.

Van mij.

Ik staar haar aan de andere kant van de kamer aan, beweeg geen centimeter. Ze lijkt op haar plaats te zitten. Haar lippen trillen. Haar vingers omklemmen haar dunne kleren. Ze lijkt doodsbang.

Dat zou ze moeten zijn.

Het is gevaarlijk hier.

Ze deelt nu mijn lot.

Maar ik wil haar niet nog banger maken dan ze al is. Dus blijf ik zitten en hou haar in de gaten vanuit mijn bed. Ik wil niet dat ze zichzelf iets aandoet. Ze is te kostbaar. Te belangrijk.

Te mooi.

Haar lange, parelwitte haar zit helemaal in de klit van haar beproeving, maar dat maakt haar niet minder aantrekkelijk.

Vooral met die doe-eyed blikken die ze me blijft geven.

Ze ruikt ook lekker. Ik kan niet stoppen met de lucht om me heen op te snuiven, zo verliefd ben ik op haar geur. Ik kan niet stoppen met naar haar te kijken. Ik wil steeds dichterbij komen. Het vergeet al mijn zelfbeheersing om het niet te doen. Mijn lichaam is hebberig... verlangend om eindelijk dit meisje te ontmoeten dat slechts centimeters van me vandaan zit. Maar ik weet dat ik geduldig moet zijn.

Geduld... dat is wat hij altijd zegt.

Dus ik zit en staar ... de hele tijd als ze wakker wordt ... en zelfs nadat ze me al gezien heeft.

Onze ogen vallen samen.

Ik haal mijn ogen niet van de hare.

Ik wil dat ze me ziet.

Ik wil dat ze weet dat ik hier ben.

En dat geen van ons ergens heen gaat.

Ella

De kamer is zo donker dat ik nauwelijks iets kan onderscheiden. Maar er is één ding dat ik duidelijk kan zien.

Een man in de hoek, zittend op een bed.

Ik slik de brok in mijn keel weg en probeer niet te bewegen.

Ik weet niet wie hij is of wat hij wil, maar ik weet dat het niet goed kan zijn.

Is hij degene die me ontvoerde? Of een medegevangene? Of iets ergers?

Tot nu toe heeft hij nog geen woord gezegd of een spier

bewogen, en ik begin me af te vragen of hij slaapt... of hij nog wel leeft. Maar dat kan niet, want hij kijkt me recht aan.

En om een of andere reden is het onmogelijk om mijn ogen van hem af te houden.

Na een paar seconden weet ik ze los te rukken en ik klauter snel naar het bed. Dan kijk ik de kamer rond, op zoek naar een uitgang. Mijn kooi is volledig van glas. Links van mij is een zwarte deur die naar mijn cel leidt, die naar ik aanneem op slot zit. Rechts van mij is een klein, vierkant kastje in de glazen wand. Ik vraag me af waar dat voor dient.

Buiten deze glazen gevangenis zie ik nog een zwarte deur, die naar ik aanneem leidt naar een kamer van waaruit mijn ontvoerder de gevangenis in en uit kan lopen. Een soort tussenkamer.

Een klein kleedje op de vloer in het midden van de cel biedt weinig zachtheid. Boven me is een ventilator, die lucht in de cel blaast. Verderop is er nog een. In de uiterste linkerhoek is wat lijkt op een toilet, en in de rechterhoek van mijn cel, vlak naast mijn bed, is een klein waterkraantje.

Ik vraag me af wat deze plek nog meer verbergt.

Maar op het moment dat ik eraan denk om op te staan en mijn cel te verkennen, word ik onmiddellijk herinnerd aan de donkere gestalte tegenover mij, die luid in- en uitademt.

Zijn armen vallen van zijn dijen, en zijn handen grijpen het bed vast. Ze zijn enorm.

Elke spier in zijn lichaam spant zich als hij langzaam opstaat van het bed en mijn kant op slentert, zijn voetstappen zwaar... als die van een reus.

Mijn hart klopt in mijn keel terwijl ik me langzaam in een hoekje terugtrek, zo ver mogelijk bij hem vandaan. Iets in mij zegt me dat ik banger voor hem zou moeten zijn dan voor mijn omgeving.

Hoe dichterbij hij komt, hoe dreigender hij lijkt. Het kleine licht dat aan de muur hangt aan het uiteinde van de kamer verlicht zijn aanwezigheid maar nauwelijks, maar het is genoeg om hem te zien. Zijn houding is als die van een beer ... breed alsof hij op het punt staat door het glas heen te breken. Maar dat doet hij niet. In plaats daarvan nadert hij me met havikachtige ogen en komt vlak voor het glas tot stilstand. Hij is zo groot; zijn hoofd raakt bijna het plafond terwijl het mijne niet eens in de buurt komt.

Ik slik opnieuw bij het zien van zijn grootte.

En ik heb het niet alleen over de hoogte.

Spiëren overal, niets wat hem bedekt behalve een simpele camouflage short. Ik kan me geen voorstelling maken van de omvang van wat er in hem zit, hoewel ik wel een flinke bobbel kan onderscheiden. Ik kan me niet eens concentreren; zo verbijsterd ben ik door de man die meer op een beest lijkt dan op een mens.

Hij ziet er onverzorgd uit.

Woest.

De smerige baard en snor kunnen de littekens niet verbergen. Ze zitten over zijn hele lichaam en gezicht, en er zit er een recht onder zijn oog en over zijn dikke, borstelige wenkbrauw.

Mijn lippen bewegen, maar er komt niets uit.

Zoals gewoonlijk.

Op het moment dat ik mijn stem het meest nodig heb, laat hij me in de steek.

Hij loopt heen en weer voor het glas alsof hij beslist wat hij met me gaat doen. Me observeren.

Zijn neusvleugels verwijderen.

Hij neemt een snuif.

Een zweem van een glimlach trekt zijn lippen even omhoog.

Kippenvel verspreidt zich over mijn huid.

Wie is die man? En wat wil hij van mij?

Hij houdt zijn hoofd scheef en zijn ogen vernauwen zich ... en dan draait hij zich om en loopt weer terug naar zijn bed, gaat zitten en doet alsof hij er niet is.

Ik vraag me af waarom.

Ik sta langzaam op uit mijn hoek, probeer hem niet te irriteren. Het voelt alsof ik vastzit in een kooi met een tijger op een meter afstand van me, klaar om toe te slaan. Elke beweging kan me doden, dus doe ik het rustig aan.

Maar ik ben te nieuwsgierig om te blijven zitten. Te wanhopig om eruit te komen dat ik gewoon mijn weg moet voelen in elk hoekje en gaatje. Elke centimeter glas, ik moet het voelen. Van onder tot boven, mijn vingers laten niets onbeschadigd. Maar er is geen enkele barst te vinden.

‘Er is geen uitweg.’

De stem is diep... zo diep dat het aanvoelt als een grom van een dier, ook al weet ik dat het niet zo is.

Het is *hem*.

De man aan de andere kant van de kamer.

Ik kan het weten omdat het geluid uit zijn richting kwam, en ik heb niemand binnen horen of zien komen.

Maar die stem... die trekt meteen mijn aandacht.

Ik kijk over mijn schouder naar de gevaarlijke figuur op het bed, me afvragend waarom hij me dit vertelt. Of dit zijn manier is om me te testen.

Maar niets wijst erop dat hij verder wil gaan. Er komen geen andere woorden uit zijn mond. Er is alleen die lichte glimlach op zijn gezicht.

Plotseling schrik ik op van een hard gierend geluid. Ik draai me met mijn rug tegen de muur, op zoek naar de bron. Een deur in een verre hoek van de kamer gaat open, vlak naast de lamp, en een man van middelbare leeftijd stapt naar binnen. Als hij me

ziet, wrijft hij over zijn hoofd, vooral over de plek waar hij gedeeltelijk kaal wordt.

Hij schraapt zijn keel en loopt naar de glazen kooi.

Ik bevries en maak me zo klein als ik kan, druk me tegen het glas zo ver mogelijk van hem vandaan.

Met een griezelige glimlach op zijn gezicht sluipt hij rond de kooi, en ik krijg het gevoel dat hij mijn reactie probeert te peilen. Ik denk dat hij zich afvraagt waarom ik nog niet gegild heb. Dat vraag ik mezelf ook af.

De ogen van de man verraden zijn fascinatie voor mijn reactie. Amusant, misschien, te oordelen naar zijn gemene glimlach. Maar voor mij is het vreemdste niet dat hij buiten de glazen kooi rondloopt. Het is de man in de kooi naast me.

Omdat hij niet reageert op die man die buiten naar ons kijkt.

Ik kijk naar hem en dan weer naar de man die op de loer ligt, en ik kan het niet helpen, maar ik merk dat het hem niet eens lijkt te kunnen schelen.

Wat is er aan de hand?

Fronsend probeer ik zijn aandacht te trekken, maar de man in de kooi lijkt niet meer geïnteresseerd te zijn in mij. Alles wat hij doet is staren naar de andere man buiten en rondwalen.

Wie zijn dat?

Plotseling staat de man vlak naast me met alleen het dikke glas tussen ons in, en ik schrik.

Even vergat ik hem in de gaten te houden terwijl ik naar mijn kooigenoot staarde, en nu inspecteert deze enge man mij van dichtbij.

‘Je hoeft niet bang te zijn...’ broemt hij.

Zijn stem is zacht maar slijmerig. Totaal niet zoals die andere kerel zijn norsheid.

Hij houdt zijn hoofd scheef. ‘Ben je oké? Hoe voel je je?’

Ik vernauw mijn ogen en krimp ineen van de manier waarop

hij zo geïnteresseerd in mij lijkt, ondanks het feit dat hij de man is die buiten de kooi staat en niet erin.

Hij moet degene zijn die me uit mijn huis heeft gehaald.

Degene die ons hier houdt.

Ik staar alleen maar.

Zijn ogen vernauwen zich ook, en hij richt zich op mijn voorhoofd. 'Je bloedt. Dat moet van de reis zijn. Je hebt je flink verzet. Ik moest je zelfs tegenhouden tijdens het rijden. ' Hij glimlacht weer. 'We zullen die wond verzorgen.'

Het woord 'wij' doet me huiveren. Maar waarom kan ik me niets herinneren van de hele beproeving? Het moeten de drugs geweest zijn in de doek die hij tegen mijn mond hield. Of misschien gaf hij me ook iets anders zodat ik eindelijk zou kalmeren.

'Vertel me je naam,' zegt hij.

Mijn lippen bewegen, klaar om te antwoorden, maar mijn stem is net zo hol als zijn hart.

Het enige wat volgt is stilte.

'Niet het spraakzame type, hè?' zegt hij na een tijdje. 'Maakt niet uit.'

Hij dwaalt weer rond de kooien, lijkt elk hoekje en gaatje te controleren. Ik vraag me af of hij aan het testen is of zijn bouwsels het houden.

'Dus ... aangezien je niet wilt praten, zal ik beginnen. Je mag me Graham noemen. Leuk je te ontmoeten, Ella.'

Alleen al het noemen van mijn naam doet mijn ogen wijd open staan.

Hoe weet hij dat?

Ik staar hem aan, neem zijn gezichtsuitdrukkingen en houding in me op, maar hoe hard ik ook kijk, hij komt me helemaal niet bekend voor. Ik ken hem niet, dus hoe kent hij mij dan?

‘Ik neem aan dat je je al thuis hebt gevoeld?’ vraagt hij, terwijl hij me weer die griezelige glimlach geeft.

Ik antwoord niet, maar ik kijk ook niet weg. Ik wil dat hij me ziet. Ik wil dat hij naar mij kijkt en naar mij alleen. Ik wil dat hij de pijn voelt die ik voel. Misschien zal ik hem op een dag laten voelen.

‘Goed.’ Hij knikt een paar keer, ook al praat hij helemaal met zichzelf. Ik vraag me af wat het doel van zijn bezoek is. Of hij wil weten hoe ik me voel. Of hij een manier zoekt om me te laten praten. Of probeert hij me gewoon ongemakkelijk te laten voelen. Wat het ook is, het werkt goed.

Ik wacht op zijn volgende woorden, maar dan draait hij zich plotseling om en begint te lopen.

Ik kan hem niet laten gaan.

Ik moet weten waarom ik hier ben.

Dus sla ik zo hard als ik kan op het glas... zo snel als ik kan.

Het plotselinge geluid maakt dat mijn buurman als een drone op me afkomt. De blik op zijn gezicht wisselt tussen schok en bezorgdheid, waardoor ik onmiddellijk spijt krijg van wat ik net deed. Wat als de man die net bevroor in zijn tracks flipt?

Haalt me uit mijn gevangenis?

Doet het me pijn?

Mij vermoorden?

De rillingen lopen over mijn rug terwijl ik langzaam mijn hand laat zakken, hopend dat hij het niet gehoord heeft.

Maar natuurlijk, deed hij dat.

Want hij draait zich om en loopt terug naar mij. Hij draagt pure vastberadenheid in zijn ogen. Het soort dat je zou kunnen laten schreeuwen. Maar dat kan ik niet. Hoe graag ik het ook zou willen.

Vlak voor het glas, stopt hij.

We staren elkaar minutenlang aan, voordat ik eindelijk de

moed heb om iets aan mijn vragen te doen. Het verlangen om te weten is groter dan het verlangen om veilig te blijven. Ik ben al in gevaar door alleen maar hier te zijn. En antwoorden op mijn vragen kunnen mijn uitweg zijn.

Dus ik steek langzaam mijn hand op en wijs naar mezelf.

Hij tuit zijn lippen. ‘Wil je weten waarom je uitverkoren bent?’

Ik knik.

Een boze glimlach verspreidt zich op zijn gezicht. ‘Daar kom je snel genoeg achter.’

Voordat ik hem meer kan laten vertellen, heeft hij zich omgedraaid en is weggelopen.

VIER

Ella

De eerste nacht, slaap ik helemaal niet.

Het is afschuwelijk. Om hier te zijn. Alsof de wereld plotseling verdwenen is om vervangen te worden door een zwarte leegte. Het enige wat ik heb zijn mijn herinneringen, en vaak sluit ik mezelf af en ga daar heen om me veilig te voelen.

Maar dat ben ik niet.

Ik ben verre van oké.

Ik zit in een glazen gevangenis met een onbekende, vastgehouden als een gekooid dier.

Om welke reden?

Zal ik er ooit uitkomen?

Graham ... hoe kan zo'n wrede man zo'n lieve naam hebben?

's Morgens en 's avonds komt hij langs met schone kleren en eten. Het eten, verpakt in aluminium, stopt hij in de doos en duwt die dan mijn kant op zodat ik het eruit kan halen. De doos gaat

maar van één kant open, natuurlijk. Hij nam voorzorgsmaatregelen zodat hij niet aangevallen zou worden. Slim. Want ik zou zeker van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt.

Bij het eten zit geen keukengerei, dus ik moet met mijn handen eten. Rijst en kip stonden vanavond op het menu, maar het is niet genoeg. Ik heb nog steeds honger, maar ik zal niet om meer vragen. Ik zal verdoemd zijn als ik die man smEEK. Ik verhonger nog liever.

Het kleine toilet in de hoek is voor iedereen zichtbaar, dus wacht ik meestal tot de man naast me slaapt voor ik ga. Maar het is moeilijk om het de hele dag vol te houden. Ik kan me niet voorstellen dit maanden vol te houden. Maar ik heb waarschijnlijk geen andere keus.

Nu lig ik op bed met een rommelende maag, en een vreemde staart me recht aan.

Sinds ik hier ben, heeft de vreemdeling aan de andere kant van de kamer zijn ogen niet van me af gehouden. Niet tenzij Graham in de kamer is, wat me doet afvragen of hij bang is voor repercussies. Maar zodra Graham weg is, waakt hij weer over me met een zekere waakzaamheid die zowel vertederend als beangstigend is.

Hij lijkt zo kalm, in tegenstelling tot mij.

Zich zelf meester? Misschien.

Maar ik kan zien aan de manier waarop hij naar me kijkt dat hij dat niet doet.

Het is alleen zijn lichaam dat stil is, maar zijn ogen... ze branden met een vuur dat niet makkelijk te doven is.

Maar waarom?

Waarom kijkt die man zo naar mij?

En hoe lang is hij hier al?

Hij probeert duidelijk niet te ontsnappen, wat de vraag

oproept of hij het ooit geprobeerd heeft. Met zo'n gestalte zou je wel gek zijn om het niet te doen. Als hij dat heeft gedaan, dan is er geen hoop dat ik er ooit uitkom. Als hij niet kan doorbreken, dan kan ik dat ook niet.

Dus ben ik gedoemd om hier voor altijd te blijven? Of tot Graham besluit dat hij medelijden met me gaat hebben?

Ik zucht. Er moet meer aan de hand zijn. Een triest verhaal dat ik in mijn voordeel kan gebruiken zodat hij me laat gaan.

Maar deze man naast me... ik voel dat hij deel uitmaakt van dit alles. Alsof er een reden is waarom ik hier ben. Waarom *hij* hier is, vlak naast me.

Ik vraag me af of we deel uitmaken van een of ander groot plan dat Graham voor ons in petto heeft.

Ik huiver bij de gedachte.

Om mezelf af te leiden, staar ik de kamer weer rond, zoals ik al zo vaak heb gedaan. Ik word er misselijk van. Maar ik ben niet van plan het broodnodige eten op te geven.

In plaats daarvan vinden mijn ogen hun weg terug naar het enige dat me ontspant als ik er naar kijk.

Hem.

Die man... ik weet niet wat het is, maar door de manier waarop hij over me waakt, voel ik me minder alleen. Minder alsof ik op het punt sta in te storten en te huilen.

Maar het is ook verdomd eng.

Het is midden in de nacht. Ik weet het alleen omdat er een klok hangt aan het einde van de muur bij de lamp die nog aan is.

Maar ik kan mijn ogen niet sluiten. Zijn ogen zijn op mij gericht als een havik.

We zouden moeten slapen, maar in plaats daarvan, staren we naar elkaar.

Alsof ik ooit zou kunnen slapen als een gespierde man me vanuit de hoek begluurt.

Plotseling, trekken zijn lippen in een glimlach. Het verrast me.

‘Slaap.’ Daar is die ruwe stem weer, die ene die zindert van kracht met elke gesproken letter.

Ik weet niet waarom ik het gevoel heb dat ik door zijn bevelen precies wil doen wat hij zegt.

Alsof hij zegt, ‘Het is veilig, ik zal hier zijn, wakend over jou.’ Maar dat zou nergens op slaan, want ik ken hem niet.

Dan nog, hij is een gevangene op deze plek... net als ik.

We zitten hier samen in, dus ik denk dat ik hem moet vertrouwen.

Toch zou ik beter slapen als ik wist dat zijn veeleisende blik niet in mijn rug drong.

Ik schud mijn hoofd en wijs naar hem.

Hij fronst en houdt zijn hoofd omhoog. ‘Waarom niet?’

Ik wijs weer naar hem.

Hij leunt op zijn ellebogen, zijn buikspieren puilen uit als een gek. Ik zou liegen als ik zei dat ik er niet helemaal op inzoom. Hij is best knap, net een model uit een tijdschrift, maar veel groter, en hij ziet er zo sterk uit.

Maar zijn goed getrainde lichaam is een afleiding die ik nu niet nodig heb.

Ik heb slaap nodig, wanhopig. Ik ben niet van plan om in te storten. Ik moet het koste wat het kost vermijden. Vooral als Graham in de buurt is... als hij elk moment binnen kan komen.

Maar toch, die man aan de andere kant van het glas staart naar me. Het maakt dat ik wil schreeuwen.

Kijk niet zo naar me.

Maar natuurlijk komt er niets uit.

Dat is al twaalf lange jaren zo.

Ik kan er nog steeds niet aan wennen, maar mijn lichaam luistert niet naar mijn hersenen.

Om een of andere reden, als ik denk aan praten of schreeuwen, klapt het dicht en mijn stembanden klemmen zich vast. Ik heb geen keus. Mijn stem is niet meer van mij om te controleren.

De man glimlacht weer naar me, en dan draait hij zich om op zijn bed en kijkt naar de muur.

Ik staar vol ongeloof. Hij draaide zich van me weg en keek niet meer.

Deed hij dat omdat ik naar hem wees? Omdat ik hem bewust maakte van wat hij aan het doen was?

Of is het gewoon omdat hij nu moe is?

Hoe dan ook, ik moet deze gelegenheid aangrijpen om ook wat te slapen, ondanks mijn nervositeit over wat er kan gebeuren als ik ga slapen.

Ik kan het niet langer tegenhouden.

Ik ben te moe.

Maar mijn gedachten blijven in cirkels lopen, me afvragend waar ik ben. Of ik er ooit uit zal komen.

Als ... iets.

Twaalf jaar geleden

Ik sta voor het gat in de grond en staar naar de houten kist diep binnenin. Mijn hand gaat omhoog en laat een paar rozenblaadjes los. Langzaam drijven ze naar de bodem, net als mijn hart. Ik laat het hier bij haar in bewaring.

Mam zei dat ik iets moest zeggen, maar ik weet niet wat.

Afscheid klinkt niet goed.

Ik wil geen afscheid nemen.

Ze zou hier moeten zijn, bij ons, maar niets wat ik doe zal

haar ooit terugbrengen.

Suzie is weg... en het is mijn schuld.

De detectives zeiden dat ze haar nek brak toen ze van de klif viel, maar ze stierf omdat die vreemdeling haar meenam.

Ik had kunnen voorkomen dat hij haar meenam. Ik had sneller achter haar aan kunnen gaan op mijn fiets. Ik had zoveel dingen kunnen doen. Maar ik deed het niet, en nu is ze dood.

Ik zucht terwijl de tranen over mijn wangen rollen. Terwijl ik over mijn schouder kijk, kijk ik naar mijn moeder die huilend tegen mijn vaders borst aanligt en hem stevig vasthoudt. Als onze blikken elkaar kruisen, breekt het verdriet in haar ogen mijn hart in tweeën.

Elk woord dat ik zou kunnen zeggen zou het alleen maar moeilijker maken.

Toen we aan tafel zaten en ik wilde praten over wat er gebeurd was, zei mam, 'Praat er niet over. Alsjeblieft. Ik wil het niet horen.'

Toen ik in het uitvaartcentrum was met papa, zei hij, 'Niets zal haar terugbrengen.'

Ik zei dat het me speet. Ik zei het opnieuw en opnieuw tot mijn keel pijn deed en mijn stem schor werd.

Maar papa heeft gelijk. Niets wat ik zeg zal haar ooit terugbrengen.

Niets wat ik zeg zal hen ooit weer gelukkig maken.

Niets verandert aan wat er is gedaan.

Waarom dan praten?

Terwijl ik naar het graf van mijn zus staar, overspoelen schuldgevoelens me. Ook al heb ik niets gedaan ... dat is precies wat ik deed.

Niets.

Want als ik iets had gedaan, was ze misschien nog hier geweest.

Als ik harder had gefietst, harder had geschreeuwd, of haar had laten winnen zodat zij in de boom had gezeten, was ze er misschien nog geweest. Ik zou alles gedaan hebben om met haar van plaats te ruilen.

Maar daar is het te laat voor. Te laat om te zeggen dat het me spijt. Te laat voor wat dan ook.

Ze is weg...

En mijn stem verdween met haar.

Nu

Een luid gebonk op het glas maakt me wakker. Ik ga rechtop in mijn bed zitten, helemaal gedesoriënteerd. Het is Graham met weer een plastic bord eten.

Uit het niets wakker worden op een plek als deze doet mijn hart nog steeds pijn. Elke keer als ik mijn ogen open, zie ik doffe grijsheid ... en een glazen gevangenis eromheen. Geen zonlicht. Geen frisse lucht. Geen groene bomen en bloemen. Niets. Het is alsof ik wakker word in een nachtmerrie.

Ik weet niet hoeveel tijd er verstreken is, maar aangezien hij terug is met eten, denk ik dat het al ochtend is. Maar ik voel me nauwelijks uitgerust.

Ik sta op en loop dichterbij. Graham doet de plastic plaat in de doos en schuift hem erin.

‘Eet,’ zegt hij. ‘Je zult het nodig hebben.’

Mijn lippen bewegen.

Waarvoor? Ik gebaar de woorden.

Graham lijkt verward als hij mijn vingers ziet bewegen, en dan barst hij in lachen uit. ‘Juist. Denk je dat ik dat kan begrijpen?’

Natuurlijk kan hij dat niet.

Hij kan geen gebaren. Hij is een prater.

Zo was ik vroeger ook. Maar toen ik stopte met praten, moesten mijn ouders iets bedenken om me weer met de buitenwereld te laten communiceren. Ik praatte alleen met hen, maar met niemand anders. Ik zweeg helemaal in het bijzijn van anderen, maar floreerde in hun nabijheid. Ik kon ze niet vertellen wat er mis was omdat ik het niet begreep. De dokters wisten ook niet wat ze met me aan moesten. Een ongewoon geval van Selectief Mutisme, zeiden ze. Geen genezing mogelijk.

Daarom brachten mijn ouders me naar een speciale school waar ze me gebarentaal leerden, zodat ik tenminste weer met de rest van de wereld kon communiceren. Ik had doofstomme klasgenoten, waardoor ik me daar toch al veel meer thuis voelde. Tegen de tijd dat ik van school af was, voelde gebarentaal als een tweede natuur.

Het is alles wat ik ooit heb gekend. Maar nu voel ik me verloren in de vergetelheid, een plaats waar niemand me kan verstaan. Mijn woorden betekenen niets als ze niet van geluid komen.

Ik zucht.

Graham stopt wc-papier in de doos en zegt, ‘Gebruik dit als je moet gaan.’

Bedankt, gebaar ik.

Hij lacht. ‘Graag gedaan, denk ik.’

Ik denk dat hij geen gebarentaal hoeft te kennen om de basis van taal te begrijpen.

Maar nogmaals, ik bedankte hem niet om aardig te zijn. Ik bedankte hem sarcastisch. Tenminste, in mijn hoofd.

‘Ik hou je misschien hier, maar dat betekent niet dat ik een monster ben. Ik zal goed voor je zorgen.’

Goede zorg? Juist.

Ik wijs naar de man in de kooi naast me.

Wat is er met hem?

Graham kijkt even naar hem voordat hij zijn hoofd weer naar mij draait. 'Maak je geen zorgen over hem.'

Ik begrijp hier niets van.

'Nu eten. Slaap.'

Als hij zich omdraait, klop ik weer op het glas.

Ik zeg met de mond 'alsjeblieft' en doe met mijn handen alsof ik een boek openmaak.

Een voorzichtige glimlach vormt zich op zijn lippen. 'Wil je... een boek?'

Ik knik. Wat dan ook. Ik wil niet om grote dingen vragen. Ik heb geen TV nodig. Ik hoef geen spelletjes of van die opzichtige dingen. Iets kleins is genoeg. Dat is alles waar ik om kan vragen zonder dat hij boos wordt. En een boek is alles wat ik nodig heb om te ontsnappen, al is het maar voor even.

'Nou, omdat je het zo aardig vroeg,' zegt hij, en dan draait hij zich om en loopt weer weg.

Ik vraag me af of hij terugkomt.

Ik pak snel het bord met eten en eet de tortilla's op. Het is me wat. Elk voedsel is welkom op dit punt. Ik vul mijn buik met water waarmee ik een plastic bekertje heb gevuld via het kleine kraantje en stop het dan allemaal weer in de doos.

Na een paar minuten is Graham er weer, met zijn handen op zijn rug. Als hij bij mijn gevangenis is, houdt hij een boek omhoog dat ik niet herken. *Gevangen en vrij*. En de glimlach op zijn gezicht lijkt erop te wijzen dat hij dit echt een goede verrassing vindt.

'Voor jou.' Hij knipoogt en legt het in de doos. Ik grijp erin.

Hij trekt zich niet terug. In plaats daarvan, grijpt hij mijn pols.

Ik probeer mezelf los te rukken, maar hij is veel sterker dan ik.

‘Vergis je niet, meisje. Dit is geen geschenk. Dit is een transactie.’

Mijn wenkbrauwen zakken, het bevalt me niet waar dit heen gaat.

Hij kijkt me recht in de ogen. ‘De dingen werken hier een beetje anders. Als je je gedraagt, krijg je goede dingen. Als je je niet gedraagt, pak ik de goede dingen weer af,’ gromt hij. ‘Begrepen?’

Ik knik.

‘Goed.’ Hij laat mijn pols los, en ik trek me onmiddellijk terug, zonder er iets om te geven het boek te pakken.

Ik ga op mijn bed zitten, te bang om zelfs maar bij hem in de buurt te komen.

Hij houdt zijn hoofd schuin en grijnst. ‘Je bent een goed meisje. Precies waar ik op hoopte. Hij heeft goed gekozen.’

Goed gekozen? Wie heeft gekozen? Waar heeft hij het over?

Als hij zich omdraait, ben ik bijna geneigd om weer op het glas te slaan, maar op dit moment weet ik niet of ik nog meer van die verrassende aanrakingen aankan. Want zijn hand om mijn pols voelde aan als een slang die zich om mijn arm wikkelt om in mijn aderen te bijten.

Ik ril nog steeds van de ontmoeting. En ik kan nog steeds zijn greep voelen. Ik zie de vlek die hij achterliet op mijn arm.

Ik veeg het af, keer op keer, maar het werkt niet.

Verslagen staar ik naar mijn cel en het boek dat me lokt uit de doos waarin het ligt. Ik heb maar dertig minuten nodig om het op te geven. Dertig minuten voor de belofte van een wereld buiten deze om me te verleiden.

Dus sta ik op uit mijn bed en trek het boek uit de doos, toegevend aan mijn enige verlangen.

Om te ontsnappen.

VIJF

CAGE

Ze loopt rond haar cel met een boze blik. Haar neusvleugels verwijden elke keer als ze me aankijkt. Ik vraag me af wat ze denkt. Ze heeft nog niet met me gesproken. Kan ze wel praten?

Ze lijkt in gedachten verzonken, en ik wil haar niet storen, maar ik heb niet veel anders te doen op deze plek. Ze heeft haar boek, ook al heeft ze maar een paar pagina's gelezen. Maar ik? Ik heb alleen mezelf... en de tralies in de hoek die ik gebruik om te oefenen.

Dat is alles wat ik ooit kan doen. Oefenen. Me concentreren op de volgende keer dat ik die extra kracht nodig heb. Ik moet altijd een manier vinden om sterker te worden. Daarom krijg ik meer eten dan zij, omdat hij wil dat ik sterk en krachtig ben.

Maar het is niet eerlijk. Ik vind dat ze net zoveel moet krijgen als ik, of in ieder geval meer dan ze nu krijgt.

Ze moet de helft van de tijd honger hebben, als je ziet hoe klein haar porties zijn. Ik wou dat ik haar wat van mijn eten kon

geven.

Ik blaas mijn adem uit en probeer er niet aan te denken. Het heeft geen zin, want ik ben hier, en zij is daar. Dat is het.

Maar ik kan niet stoppen met naar haar te kijken terwijl ze zit te koken van woede en irritatie in haar cel. Ze kijkt steeds naar het toilet en dan naar mij.

Plotseling dringt het tot me door. Ze heeft het al een tijdje niet gebruikt. Moet ze gaan?

Misschien. Is dat waarom ze naar me kijkt? Omdat ze niet wil dat ik haar zie?

Ik frons en buig mijn hoofd naar haar. 'Ga,' zeg ik. Ik gebruik nooit meer woorden dan nodig. Ik praat niet graag.

Ik draai me om op mijn bed en kijk naar de muur. Hij zit vol scheuren, net als ik.

Mijn oren vangen het geluid op van haar die gaat zitten en zich ontlast, en ik glimlach.

Ik ben blij dat ze het eindelijk kan loslaten. Het moet moeilijk voor haar zijn, ook al begrijp ik het zelf niet. Ik heb dit gevoel nooit gehad. Ik heb me nooit hoeven te verstoppen. Nooit iets anders hoeven doen dan mezelf zijn hier. Als dit is wie ik ben. Ik weet het niet ... Het is alles wat ik ooit heb gekend, dus dat is gewoon wat ik ben denk ik.

Als ik het metaalachtige geluid van het toilet hoor en een doortrekkend geluid, draai ik me weer om. Ze staat snel weer op, doet alsof er niets gebeurd is. Alsof ze zich schaamt, ook al heeft ze niets om zich voor te schamen.

Niet bij mij. Ik voel geen schaamte. Of schuldgevoel. Of spijt.

Het verbaast me dat ik zelfs maar iets voel.

Maar als ik naar haar kijk... weet ik dat er iets is. Iets wat ik nog nooit gevoeld heb. Iets waardoor ik dichterbij wil komen en haar wil aanraken. Ik wil haar zien glimlachen. Ik wil haar zien... naakt.

Ik vraag me af hoe ze eruit ziet.

Ze schraapt haar keel, waardoor ik opkijk. Ze staat onder de ventilator, houdt haar handen uit en wacht op iets, maar wat? Er gebeurt niets, dus begint ze in haar cel rond te kijken, naar wat ik heb geen idee. Na tien minuten geeft ze het op en pakt de beker van het bed en vult die met water ... dat ze vervolgens over haar hele gezicht gooit.

Wat is ze aan het doen?

Fronsend kijk ik toe hoe ze water in de beker giet en het over zichzelf heen gooit. Haar armen, haar benen, haar gezicht. Zelfs haar voeten. Dan wast ze haar haar en knijpt het uit. Het ziet er zo anders uit als het niet over haar schouders hangt. Maar toch, ze is mooi. Zelfs als ze doorweekt is.

Ze knijpt haar jurk uit en zet haar schoenen in de hoek. Dan pakt ze het boek dat ze gekregen heeft en scheurt een van de lege bladzijden achterin eruit. Ze gaat op haar knieën en begint met het papier dicht bij de vloer te friemelen, in een poging het onder het glas te schuiven.

‘Zal niet werken,’ zeg ik.

Ze stopt even, kijkt me niet eens aan, en gaat dan verder.

Ze stopt niet met proberen het eronder te duwen tot ze door elke centimeter glas is gegaan. Als ze terug is waar ze begon, zucht ze en gooit het papier op het bed. Ze krabbelt overeind, pakt een los plastic krukje en gooit dat naar het glas.

Ik maak geen geluid, maar verdomme, ik ben verbaasd dat ze dat zou doen.

Ze is zo teer en klein, ik had nooit zo'n uitbarsting verwacht.

Maar ik kan me ook voorstellen hoe het moet zijn om opgesloten te zitten in een kleine ruimte nadat je je hele leven vrij bent geweest.

Ze gaat maar door, gooit steeds weer dingen naar het glas. Het ene na het andere, alles wat ze kan optillen, probeert ze. Maar

niets werkt.

‘Stop,’ zeg ik, om te proberen haar te kalmeren, maar het werkt duidelijk niet, want ze staart me onmiddellijk aan alsof ik haar pijn heb gedaan.

Toch legt ze uiteindelijk het spul neer waarmee ze de kooi probeerde te breken. Er zit niet eens een vlek op het glas.

Ze gaat op de betonnen vloer zitten in een hele rare houding. Haar benen zijn gekruist, en haar handen rusten op haar knieën, en ze maakt een o-vorm met haar mond die me doet denken aan het gezicht dat ik trek als ik mezelf wrijf.

Ik vraag me af of ze dat nu doet, maar dat kan niet want haar handen zijn niet in de buurt van die plek.

Toch ziet het er vreemd uit. Wat is ze aan het doen?

Ze ademt zo hard in dat ik het kan horen, en ik hou van het geluid.

Tien minuten, en ze ligt op de vloer, met haar gezicht naar het plafond. Haar handen en benen liggen plat op de grond. Haar gezicht is bleek, en er is geen glimlach te vinden. Haar ogen knijpen samen en worden waterig, waarna druppels over haar wangen beginnen te rollen.

Daarnaar kijken... het maakt iets in me los.

Ik weet niet wat. Ik heb het nog nooit gevoeld.

Nooit gekend dit gevoel, deze allesoverheersende drang om naar haar toe te gaan.

Het is niets wat ik ooit heb meegemaakt.

Iets dat me bang maakt.

Ik word nooit bang.

Ik haal diep adem en zie hoe de druppels op het beton vallen en donkere sporen rondom haar achterlaten. Mijn glimlach verdwijnt als ik het geluk uit haar voel wegvloeien.

Ik wil niet dat ze zich zo voelt.

Niemand zou dat moeten doen.

Dus ik ga van het bed af en loop naar haar toe. Normaal gesproken zou ze me meteen aankijken, waarschijnlijk om te weten wat ik ga doen. Maar nu niet. Nee, ze staart nog steeds naar het plafond op een manier die me doet denken dat ze het heeft opgegeven.

Alsof haar vechtlust haar langzaam maar zeker verlaat.

Dat kan ik niet laten gebeuren.

Ze kan niet opgeven.

Ik leg mijn hand op het glas en wacht tot ze me aankijkt. Maar hoe langer ik wacht, hoe meer ik me zorgen begin te maken. Dus leg ik er nog een tegen het glas, nog steeds naar haar starend.

Zij geeft het misschien op, maar ik niet.

Ik zal haar of mezelf nooit opgeven.

Ik laat mijn voorhoofd tegen het glas rusten en kijk neer op het lichaam van het meisje dat hier na mij kwam, niet wetend wat er zou gebeuren. Ik weet wat er zal gebeuren. Hij vertelde me een lange tijd geleden waarom ze hier zou zijn.

Ik slik terwijl mijn borstkas strak aanvoelt.

Dit meisje... ze weet niet eens waarom ze hier is. Mag ik het haar wel vertellen? Moet ik dat?

Het zal het waarschijnlijk alleen maar erger maken.

Dus ook al doet het me pijn om haar zo te zien, ik doe het niet.

Ze ligt daar maar, roerloos... starend naar de vlekken op het betonnen plafond met ogen die leger zijn dan deze kamer.

En ik realiseer me, toen en daar, dat ik niets kan doen aan haar situatie.

Het enige wat ik kan doen is wachten terwijl ik naar haar staar, in de hoop dat ze op een dag naar me terug zal kijken met dezelfde blik.

Omdat ik zal blijven zoeken. Zo hard als ik kan. Zo lang als ik kan.

Ik geef het niet op.
Zelfs als ze dat doet.
Ik zal haar niet opgeven.
En uit de manier waarop ze me even met rode ogen aankijkt,
kan ik opmaken dat ze het weet.

Ella

Ik kan niet stoppen met huilen.
Ik weet niet waarom. Het blijft maar komen en komen als een
eindeloze stroom van verdriet.
Het is alsof het besef van mijn situatie eindelijk is
doorgedrongen.
Alsof ik eindelijk geaccepteerd heb dat ik hier vastzit en er
misschien niet meer uitkom.
En die hopeloosheid... het voelt als de dood.
Ik veeg wat tranen weg, maar het heeft geen zin. Mijn hele
lichaam trilt als ik op de grond lig, me afvragend waarom ik door
moet gaan. Het is al dagen geleden... hoeveel meer kan ik nog
doorstaan? In de duisternis kan niets me troosten.
Behalve hem...
De man die achter het glas staat, houdt zijn handen omhoog
alsof hij me probeert te bereiken.
Hij zocht me uit zichzelf op, en ik weet niet goed hoe ik moet
reageren.
Het maakt niet uit hoe lang ik hem negeer of hoe lang ik blijf
huilen. Hij weigert me met rust te laten.
In plaats daarvan wordt zijn blik alleen maar sterker, alsof hij

in mijn ziel wil graven.

En om een of andere reden, wil ik terug kijken.

Eenmaal.

Maar één keer, maar het is genoeg.

De zachte reus die ik voor me zie, probeert me beter te laten
voelen ... en voor dat ene moment is het genoeg.

Het is wat ik nodig heb om te glimlachen.

Al was het maar voor één moment.

Het is genoeg om me te laten voelen dat ik niet alleen ben.

En daar ben ik dankbaar voor.

ZES

Ella

Ik heb net mijn ontbijt op en mijn gezicht gewassen, als ik achter me omkijk. Meneer Onbekend is een paar metalen staven uit het plafond aan het schuiven.

Waar is dat in godsnaam voor?

Ik wist niet eens dat ze er waren. Heeft mijn kooi ze ook?

Ik kijk omhoog, maar er is daar niets. Vreemd.

Maar wat nog vreemder is, is dat als ik weer naar hem kijk, hij zijn tanktop uittrekt.

En oh God ... de spieren die eronder tevoorschijn komen doen me nog steeds slikken.

Hij gooit het op de grond en begint op en neer te springen in zijn kooi, zwaaiend met zijn handen en benen terwijl hij bezig is. Springen? Echt?

Hij gaat door tot zijn lichaam glinstert en zijn ademhaling hard en luid wordt. Dan schakelt hij over op de stangen die aan

het plafond hangen en tilt zichzelf op. Hij kan volledige pull-ups doen alsof het een fluitje van een cent is. En om een of andere reden, kan ik niet stoppen met staren.

Dat wil zeggen, totdat hij mijn kant opkijkt, en onze ogen elkaar raken.

In verlegenheid gebracht, pak ik onmiddellijk mijn boek en doe alsof ik lees. Ik weet dat hij weet dat ik dat niet deed. En ik weet dat hij me zag kijken.

Vanuit mijn ooghoek zie ik hem even grijnzen voor hij weer verder gaat met zijn pull-ups.

Alleen deze keer, doet hij het met een hand.

Jezus Christus. Hij is als een beest. Een beest in menselijke vorm.

Zijn buikspieren trillen bij elke pull-up, het zweet druipt van zijn lichaam, en zijn gezicht is helemaal ineengedoken. Ik kan eerlijk zeggen dat het een van de meest beestachtige dingen is die ik ooit heb gezien. Sexy, zelfs. En op een of andere manier, kan ik niet stoppen met staren.

Zelfs als ik doe alsof ik lees.

En als hij weer naar me kijkt, wordt mijn hele gezicht rood.

Shit.

Ik verander snel van positie, in de hoop dat hij het niet merkt, maar natuurlijk merkt hij het.

Ik kan zijn zelfvoldane glimlach zien van waar ik zit.

Hij vindt het leuk om een show voor me op te voeren, dat kan ik zien. Ik vraag me wel af waarom hij al die moeite doet. Het kan niet allemaal om mij zijn.

Na een tijdje laat hij zich van de tralies vallen, een daverende dreun weerklinkt van zijn voeten als zij op het beton neerkomen. Meteen laat hij zich op de grond vallen en begint zich op te drukken. Honderden. Misschien meer. Ik hou de tel niet bij. Maar het meest verbazingwekkende is dat hij meer dan de helft met één

hand doet, afwisselend, alsof hij tot het uiterste wil gaan. Alsof hij zich ergens op voorbereidt. Maar voor wat?

Als hij me weer ziet staren, draai ik me snel om en schud mijn hoofd.

Ik moet stoppen met me te laten afleiden door deze man die duidelijk niet binnen mijn bereik ligt. Letterlijk. Een dikke, ondoordringbare glazen muur scheidt ons, en niets wat hij doet zal dat veranderen.

Ik heb al geprobeerd alles op het glas te gooien, maar het mocht niet baten.

Hij heeft waarschijnlijk al heel vaak hetzelfde gedaan. Als het voor hem niet werkte, weet ik niet waarom ik dacht dat het voor mij wel zou werken.

Oh, wel... we hebben hier niets te doen om onze tijd te verdienen behalve boeken lezen en trainen alsof we in het leger zitten. Ik kan het hem niet kwalijk nemen.

Ik hoop dat het wachten ooit ophoudt, en dat Graham ons vertelt waarom we hier zijn, want ik kan het niet aan om hier eeuwig te zijn zonder te weten waarom.

Ik moet gewoon weten waarom. Dus ik beloof mezelf nu dat de volgende keer dat ik hem zie, hij het me zal vertellen.

De bezwete, opgepompte man naast me staat op van de vloer en staat stil in het midden van de kamer. Als ik opkijk, zie ik dat hij naar me staart. En hoe hard ik ook terugstaar, hij houdt niet op. Het is hetzelfde als de vorige keer ... alleen erger ...

Meer ... rauw ... en hongerig.

En waarom krijg ik het gevoel dat hij me uitkleedt met zijn ogen?

Ik slik hard en ga terug naar mijn boek, vastbesloten om me niet te laten afleiden van mijn doel... en dat is hier weggelaten.

Met of zonder de onbekende man.

Net als ik op mijn buik in slaap wil vallen, springen mijn ogen open en kijk ik omhoog. Alle zichtbare lichten zijn uitgegaan. Ik duw mezelf verder onder mijn deken tot alleen mijn ogen nog net boven het deken uitsteken. Ik huiver en vraag me af wat er aan de hand is. Ik heb het gevoel dat er van alles kan gebeuren. De lichten zijn nooit uitgegaan.

Wat betekent het?

Is Graham weg?

Was er een stroomstoring?

Of deed hij dit met opzet?

Geluiden van onder ons dwingen me mijn hand op de grond te leggen om de trillingen te voelen. Maar niets dringt door het dikke beton heen. Maar nu weet ik dat er niet alleen aarde onder ons is. We moeten een verdieping of meer omhoog zijn, hoeveel weet ik niet, maar ik weet zeker dat het geen kelder is.

Het besef geeft me een energiestoot, een onbeschrijflijk gevoel van macht. Waarom? Omdat ik net iets ontdekt heb dat Graham waarschijnlijk niet wil dat ik weet. En het voelt fantastisch.

Ook al is het maar een klein beetje informatie, het is genoeg om het verlangen in mij aan te wakkeren om meer over deze plek te ontdekken. Om de ins en outs te leren. Want dat is de enige manier om een ontsnapping te plannen.

Plotseling kraakt de deur aan de andere kant van de kamer en gaat wijd open. Ik kan nauwelijks zien wat er aan de hand is omdat het zo donker is, maar ik kan zeker een figuur onderscheiden ... en een bewegende stoel op wieltjes. En binnenin zit nog een persoon.